Μονόπρακτο, κάτω από γκρίζο ουρανό.

Κυριακή. Ο χειμώ νας μετρά καμιά 20αρία μέρες για να σβήσει, αλλά κάτω από τα σύννεφά του, δεν δείχνει πρόθυμος να αποχωρήσει. Στα παράλια της ανατολικής πλευράς της Εύβοιας, τα πελαγίσια, βουβά κύματα παράγουν εκείνο τον υπόκωφο, βαρύ ήχο καθώ ς σκάνε στα βράχια. Μελαγχολικό τοπίο. Η άμμος είναι περισσότερο γκρίζα παρά ξανθή. Η μικρή παρέα, βηματίζει για λίγο πάνω της.

Το μόνο που επιχειρεί να δώσει μια νότα αισιοδοξίας, είναι η γαλανή απόχρωση της θάλασσας στα τελευταία μέτρα πριν συναντήσει την παραλία και κάτι φευγαλέες ακτίνες του ήλιου που ξεφεύγουν για λίγο από τον κλοιό των νεφών, προσφέροντας κάτι σαν αισιοδοξία.

Μισή ώρα αργότερα και 14 χιλιόμετρα μακρύτερα, τα μονοψήφια νούμερα της θερμοκρασίας κάνουν το ημιορεινό χωρίο, ακόμα πιο γκρίζο. Τα δυο ζευγάρια, στριμώχνονται δίπλα στο τζάκι του καταστήματος που η επιγραφή του αναγράφει «ταβέρνα – κρεοπωλείο».

Μοναδικοί πελάτες, την ώρα που η ιδιοκτήτρια οικογένεια, είχε στρώσει το μεσημεριανό της, δίπλα στην μαντεμένια σόμπα, καλά ταϊσμένη με κούτσουρα ενός πρώην δρυ. Η μια κυρία της παρέας έκανε ένα υπερθετικό σχόλιο για το ανέγγιχτο ακόμα, σερβιρισμένο κεφαλάκι του άτυχου εριφίου που γνώρισε το λεπίδι του χασάπη, με σκοπό να ευφράνει ανθρώπινους ουρανίσκους και να γεμίσει αντίστοιχα στομάχια.

Εν ριπή οφθαλμού το κεφαλάκι πέρασε από το τραπέζι της φαμέλιας στο τραπέζι των πελατών. *«Μα δεν ήταν ανάγκη»* κάπως ναζιάρικα, σχολίασε η πελάτισσα. *«Μα τι λέτε; Έχουμε τόσα πράγματα»*
απάντησε φιλόξενα η ταβερνιάρισσα.

Δόθηκε η παραγγελία. Τα συνηθισμένα. Παϊδάκια, χόρτα, πατάτες, τηγανόψωμο και οίνος σε χρώμα ρουμπινί. Στο μεταξύ το κεφαλάκι, στην μέση με τέχνη ανοιγμένο, έχανε κάθε ψαχνό του.

Η κουβέντα περιστρεφόταν γύρω από το πιο επίκαιρο θέμα των τελευταίων οκτώ ετών. Τα μνημόνια, τα ψέματα, την κάθαρση. Τα αδιέξοδα. Επιφανειακή κάπως, όχι όμως ελαφριά.

Κι ενώ τα πιάτα άδειαζαν με ταχύτητα αντίστοιχη της νοστιμιάς τους, δηλαδή ταχύτατα, ένα άλλο ζευγάρι, κάνει την εμφάνισή του. Δείχνει οικειότητα με τους μαγαζάτορες και πλασάρεται κολλητά στην υφιστάμενη παρέα, δίπλα στην φωτιά του τζακιού.

Η κυρία των νιόφερτων τυλίγει και ανάβει τσιγάρο, χωρίς να μπει στον κόπο να ερωτήσει τους μη καπνίζοντες αν έχουν αντίρρηση. Η ζωή μας διδάσκει πως το «απαγορεύεται», συχνά εύκολα αίρεται από ευγένεια και συγκατάβαση. Πιο συχνά παραβιάζεται χωρίς καμιά αβρότητα.

Λεπτή φιγούρα η καπνίζουσα, ντυμένη στα γκρίζα, με μάτια γαλανά και ματιά ντόμινοντ, στα παρά 70 της αν όχι περισσότερα και καθώς το δρομολόγιο της επιστροφής ήταν πια το θέμα της κουβέντας της πρώτης παρέας, ακούγονται και οι τοποθετήσεις της.

Αντικείμενο διαφωνίας αν το πορθμείο Ερέτριας – Ωρωπού ήταν ανοικτό μέσα στο χειμώνα. Η Γκρίζα ντόμινοντ με το γαλάζιο βλέμμα, υποστήριζε ότι είναι. Με επιμονή και νεύρο. Ο συνομιλητής, από την πρώτη παρέα, με τρόπο ήπιο, ήρεμο και χιουμοριστικό, ότι δεν είναι.

Ξεπεράστηκε, δίχως κοινό ανακοινωθέν, εκείνη η πρώτη διαφωνία και στην κουβέντα ήρθε, ως πιθανό σημείο εναλλακτικής επιστροφής, το Λευκαντί

«Α! Λευκαντί, το αραξοβόλι, το λιμανάκι του Βαγγέλη Ρωχάμη», σχολίασε ο Συνομιλητής.

«Καλά αυτός δεν είναι μέσα;» ήρθε η ερώτηση από τον συνοδό της Γκρί

Σ: *«Όχι, έχει απολυθεί προ καιρού, αφού εξέτισε 22 χρόνια ειρκτής, καταβάλλοντας το τίμημα των πράξεων του»*

Δεν φάνηκε να κάνει την καλύτερη των εντυπώσεων τούτη η τοποθέτηση. Προς επίρρωση όμως, της άποψης του προσθέτει, επιμένοντας:

Σ: *«Ας μην λησμονούμε, πως δεν λέρωσε τα χέρια του με αίμα, ενώ όλα δείχνουν ότι επανεντάχτηκε με επιτυχία στην κοινωνία»*

Μα κάπως πονηρά και ολίγον (ολίγον μόνον), προβοκατόρικα καθώς και χαμογελαστά αφήνει πάνω από τα τραπέζια, την επόμενη ατάκα περιμένοντας αντιδράσεις.

Σ: *«Κάποιες απόψεις επαληθεύονται. Ορίστε και ο Κουφοντίνας επέστρεψε κανονικώς και μάλιστα ενωρίτερον εκ της 48ωρου αδείας του, σήμερον την πρωίαν.»*

Γκ: *«Τι τον πληρώνουμε, τι τον ταΐζουμε; Αμετανόητος είναι. Κάποια στιγμή δεν θα επιστρέψει»* . Λέει με εκνευρισμό η κυρία, για να συμφωνήσει, δια νεύσεως της κεφαλής ο συνοδός της.

Σ: *«Πως μπορεί να είστε τόσο σίγουρη, για το τι θα συμβεί στο μέλλον; Και πως αφήνεται να εννοηθεί, ότι η αυστηρότητα ωφελεί;»*

Και τότε ακούγονται λόγια ανήκουστα, από ένα βλέμμα που είχε πάψει να είναι γαλανό, που είχε βαφτεί από το θυμό, γκρίζο, σταχτί.

Γκ: *«Έκανα το στέιτζ μου στην κλινική ψυχιατρική με τον καθηγητή (και πετά ένα επώνυμο). Τους ξέρω καλά όλους αυτούς. Σας λέω λοιπόν, ότι όσοι παραβαίνουν το νόμο χρήζουν ψυχιατρικής παρακολούθησης».*

Σ: *«Παρακαλώ; Να ορίσουμε λίγο την περί δικαίου έννοια; Ποιος, πως και με τι σκοπό νομοθετεί; Σας δίνω ένα παράδειγμα. Το καθεστώς της 21ης Απριλίου δημιούργησε δίκαιο, συνεπώς όσοι παρέβησαν τους νόμους του τι ήταν; ανισόρροποι;»*

Γκ: *«Αυτό ήταν τυραννία, ήταν άλλο. Και για αυτόν που αναφέρθηκε προηγουμένως σας λέω ότι είναι ανθρωπάκι, άτομο σχιζοειδές, τιποτένιος».*

Σ: *«Τυραννία είπατε. Η μόνη να ήταν; Αλλά έστω, ας υποθέσουμε ότι είναι όλα όπως τα λέτε. Συνεπώς, τι πρέπει να κάνουμε;»*

Γκ: *«Εφόσον έχει αποδειχτεί τι εγκλήματα έχει διαπράξει, πόσο αμετανόητος είναι, και ενώ όχι μόνον δεν έχει μεταμεληθεί, ή έστω συνετισθεί, αλλά είναι έτοιμος να συνεχίσει το έργο του, ένα πράγμα μένει. Εκτέλεση».*

Σ: *«Μα αυτό είναι οφθαλμός αντί οφθαλμού. Αν το πάμε έτσι θα τυφλωθούμε όλοι στο τέλος. Αλλά προς το παρόν, ας πάμε σε ένα άλλο παράδειγμα. Κι ο Γιάννης Αγιάννης σχιζοειδής ήταν;»*

Γκ: *«Ε! τώρα με τους Αθλίους θα ασχοληθούμε;»* Κι' εκνευρισμένη τύλιξε δεύτερο σιγαρέτο. Το φούντωσε με κινήσεις απότομες, μισό μέτρο πιο 'κει, από το αυτοκόλλητο με την ένδειξη της απαγόρευσης του καπνίσματος.

Την ώρα που η σύζυγος του συνομιλητή, τον σκούνταγε κάτω από το τραπέζι και τον

κοιτούσε με νόημα, του τύπου: *«τελείωνε! τι κουβεντιάζεις με ανθρώπους που δεν πρόκειται να συνεννοηθείς ποτέ; ακόμα θες να αλλάξεις και τον κόσμο;»*
, εκείνος παρατηρούσε μια την καύτρα του τσιγάρου μια το αυτοκόλλητο μουρμουρίζοντας: *«χρήζουν ψυχιατρικής παρακολούθησης ε;»*
αλλά και:
«στο stage του τάδε ε;»

Το γκρί βλέμμα, δεν κατάλαβε ή έκανε ότι δεν κατάλαβε, ενώ την ίδια στιγμή μπήκε στην αίθουσα η άλλη κυρία της πρώτης παρέας, που προτίμησε, για λόγους τάξεως, να καπνίσει έξω.

Καθώς οτιδήποτε είχε στρωθεί στο τραπέζι της πρώτης παρέας είχε εξαφανισθεί, και επειδή τα περιθώρια μιας εύφορης συζήτησης είχαν στενέψει απελπιστικά, ζητήθηκε ο λογαριασμός, πληρώθηκε το αντίτιμο και αποχωρώντας χαιρέτησαν. Καλή όρεξη ευχήθηκαν οι τρείς. Και ο τέταρτος, ο συνομιλητής χαμογελαστά αντέτεινε: *«…και πρωτίστως καλή χώνεψη»* .

Έξω το γκρίζο είχε κατέβει ακόμα πιο χαμηλά, τα σύννεφα έκρυβαν τα ορεινά περάσματα. Ο χειμώνας κρατούσε. Το γαλανό ήταν ακόμα μακριά.